

Studentblikk på Pårørendesenteret

De kom til senteret for å ha praksis og lære pårørendearbeid. Der møtte de et lærevillig senter.

| f.v: Liv Hege Braset, Merete Aksnes Hellem og Målfrid Vestvik Bjåstad. Foto: Kristin Lyse

– Det har vært veldig spennende og lærerikt. Pårørendesenteret er et sted med høy fagkompetanse, et godt arbeidsmiljø og et sted det var godt å komme til. Jeg opplevde meg møtt og sett, også som student.

Det sier Målfrid Vestvik Bjåstad. Sykepleieren fra Randaberg har hatt praksis på senteret som en del av videreutdanning i psykiatrisk sykepleie. Med åtte uker praksis er hun den av de tre studentene som har hatt lengst studietid ved senteret. Hun er full av lovord over det hun har sett.

– Jeg er imponert over all kompetansen ved Pårørendesenteret. Da tenker jeg både på den høye fagkompetansen, men også på klokskapen i møte med mennesker. Jeg har lært mye jeg kan ta direkte med meg tilbake til hverdagen i hjemmesykepleien, sier hun.

Tverrfaglig styrke

Den brede kompetansen er også noe Liv Hege Braseth fra Bispehagen samtalesenter trekker fram i sin vurdering. Hun tar utdanning i familieterapi og har brukt tiden ved senteret til å få nødvendige praksistimer i samtale og veiledning.

– Det er mange ulike fag representert, og det gir et tverrfaglig perspektiv. De ansatte er flinke til å framheve hverandre og løfte opp de andre sin kompetanse. Det skaper et felles engasjement og en brann som gjør det godt å komme hit, sier Braseth.

“ Pårørendesenteret er et lærende fellesskap. De kan mye, men har samtidig et ønske om å lære mer.

Liv Hege Braseth

Skaper ny gnist

Den tredje studenten er Merete Aksnes Hellem, også hun med videreutdanning i familieterapi.

– Jeg hadde hørt om Pårørendesenteret gjennom andre, men visste ikke så mye om det før jeg begynte å jobbe her. Det jeg hadde hørt, var godt, og det har blitt bekreftet. Jeg ser hvordan de pårørende blir møtt, ivaretatt og tilført noe positivt ved å komme hit, sier hun, og utdyper:

– Pårørende har ofte et utfordrende liv. De lengter etter mirakler for de som de er pårørende til, og håper at de skal bli friske og få hjelp. Det skjer ikke alltid, og da kommer de til Pårørendesenteret og opplever likevel både mestring og håp for morgendagen. Samtalene skaper en ny gnist hos de pårørende, og det kan gi gnist også hos meg som får være med å hjelpe. Det er stort å være med på, sier Hellem.

Nytt blikk på pårørende

Blikket for å være pårørende, er også noe de andre to trekker fram.

– Jeg tror nok at jeg også tidligere tenkte at pårørende er i en tøff situasjon, at de er eksperter på sine liv og at vi som helsepersonell skal være lydhøre for det de forteller. Men så ser jeg at vi ikke er like bevisste i hverdagen. Der

har jeg lært mye av «gjør din B-I-T», bekrefte, identifisere og tåle – denne konkrete måten å møte pårørende på, vil jeg ta med meg videre, sier Målfrid Vestvik Bjåstad.

– Jeg har også og fått mange nye tanker gjennom senteret sin undrende holdning i møte med pårørende. Vi må ikke tro vi har funnet sannheten om hvordan ting skal gjøres. Den ydmykheten jeg har sett her på senteret, er veldig viktig. Vi skal være trygge på egen kompetanse og dele av denne, men samtidig må vi ikke miste undringen og lysten på å lære nytt, sier hun.

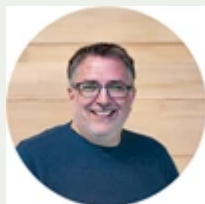
Sett og møtt

Det sier også de to andre studentene seg enige i.

– Vi er alle pårørende en eller annen gang i livet, på hver vår måte. Derfor finnes det ikke alltid en fasit på hvordan være pårørende eller hvordan møte dem, sier Merete Aksnes Hellem.

– Og der er Pårørendesenteret gode. De er et lærende fellesskap og en lærende organisasjon. De kan mye, men er samtidig ydmyke med ønske om å lære mer, sier Liv Hege Braseth.

– De pårørende er vant til å være hjelpere og å være de som bistår andre. Her på senteret skapes det trygge rom også for dem, der de kan bli møtt, sett og anerkjent. På den måten får de pårørende hjelp og påfyll til å stå i hverdagen sin. Det trenger de alle – og vi alle, sier hun.

Tekst:

Vilhelm Viksøy

Journalist og mediaansvarlig